

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

16.daļa: Planētas likteņi. Cilvēce, tautas karma.

2.nodaļa: Aplamās rīcības.

232.

Kāds karotājs atradās cienījama vientuļnieka aizbildniecībā. Pēc uzvaras viņš atnāca pie vientuļnieka un pateicās par divām brīnišķām izglābšanām. Bet vientuļnieks teica: "Nepateicīgais kareivī, tu tiki glābts ne tikai divas, bet divpadsmit reizes. Tu neatzini vissvarīgākās izglābšanās!" Cilvēki parasti ievēro sīkāko, bet ne svarīgāko.

233.

Neuzmanība novedīs pie maldiem. Kur bijušais un kur jaunais? Jābūt uzmanīgam.

234.

Nenoturību senatnē uzskatīja par visai nosodāmu. To dēvēja par bojā eju, to nosodīja kā uz priekšu virzīšanas pretstatu. Svārstīšanos uzskatīja par tumsonību un neveiksmi. Domāja, ka pareizais pamats skolniekam neļaus maldīties, bet viņš sāks nepārtraukti pilnveidoties.

235.

Dažkārt cilvēki nonāk līdz tādai aprobežotībai, ka visu prot padarītniecīgu. Visaugstākās Sarunas viņiem, - kā putraimi dzirnavās! Tiekšanās visdažādāko māņticību vājināta. Tāda sērga perinās vispretējākos ļaudīs.

Ir sacīts par Vidus vai Zelta Ceļu – labāk teikt par Taku, tik šaura ir eja starp nezvēriem.

236.

Pārliecība par sarunu biedra nepareizībām rūpīgi jāpārbauda. Īpaša vērība pievēršama izteiksmes veidam. Cilvēki bieži par vienu un to pašu runā pilnīgi dažādiem izteicieniem. Tāpat arī otrādi, lietojot tos pašus vārdus, cilvēki mēdz piešķirt tiem dažādas nozīmes.

Īpaši spriedumos par augstākām lietām jābūt apdomīgiem, lai izsargātos no pārpratumiem.

237.

Aizspriedumi Brālībai nederīgi.

Katrs domas noniecinājums Brālībai nederīgs.

Katra nevērība pret Augstākajām sfērām Brālībai nederīga.

238.

Pat vistīrākajā gaisā saules stars atklāj putekļus. Neapbruņota acs saredz šo gaisa pilnumu. Cik daudz gan vairāk spēj saredzēt smalkā redze. Var uzskatāmi pieradināties atskārst, ka izplatījums nav tukšs. Nabadzīga apziņa samierinās ar šķietamu tukšumu, bet šāds tukšums rada arī apziņas tukšumu. Dzīvodami tukšumā,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

16.daļa: Planētas likteņi. Cilvēce, tautas karma.

2.nodaļa: Aplamās rīcības.

cilvēki kļūst neatbildīgi, bet katra neatbildība ir meli. Dzīve melos ir līšana tumsas priekšā.

Lai visprimitīvākais mikroskops palīdz atskārst izplatījuma pilnumu. Tas ir pietiekami piepildīts. Ir pamācoši novērot, kā vissīkākie mikroorganismi saskaras ar Smalko Pasauli. Notiek visspraigākā cīņa par izplatījuma tīrīšanu. Šis, gandrīz neuztveramās sadursmes rada smagus satricinājumus. Mikrokosms sacenšas ar Makrokosmu. Šāds salīdzinājums skan neticami, bet tikpat noslēpumaina ir robeža starp izpausto un haosu.

239.

Nav iespējams visu, kas rakstīts par Brālību, atzīt par autentisku. Daudz kas sajaukts ar priekšstatiem par Smalko Pasauli, daudz leģendu radīts par dažādām rasēm un neesošiem kontinentiem. Cilvēki piedēvē jēdzienam, kas tos nodarbina, dažādus sīkumus, nemaz neņemot vērā to atšķirību veida un laika ziņā. Vājo iztēle dažkārt noniecina to, ko grib pacēlināt.

240.

Šausmas no neparastā saista cilvēkus, kā mazajās lietās, tā arī dižajās. Viens baidās izkustēties, otrs bīstas Smalkās Pasaules parādību. Saprotams ir satricinājums no pieskaršanās Smalkajai Pasaulei vibrāciju atšķirības dēļ. Bet grūti saprast, kāpēc vairums cilvēku baidās no visa neparastā. Katrs jauns ritms jau sanikno cilvēkus. Kad cilvēki kaut ko noliedz, tad cēloni meklē jiet bailēs vai lielāka ritma nojautā. Neder Brālībai šādas bailes no neparastā!

241.

Kad lielā Gaisma tuvojas kāda acīm, bet šis kāds kliez – maz gaismas, vai tad cēlonis nav meklējams aklumā? Var minēt daudzus piemērus, kad vāja redze nav redzējusi gaismu. Nespēja uztvert gaismu nav atkarīga no pašas gaismas, bet no sliktas redzes. Tas bieži jāatgādina tiem, kam acis piegružotas. Vai gan tāds cilvēks derīgs ceļā uz Brālību?

242.

Ceļā uz Brālību jāatradinās no jebkuriem novilcinājumiem. Kādēļ pieskarties parādībām, kuras apziņa nav vēl ietvērusi? Lai nenotiek ļaunums, kaut arī nezināšanas dēļ.